

To in ono.

Naše slike. Na str. 67. je podoba dr. Antona Dolničarja pl. Thalberga, posneta po kipu, ki stoji v ljubljanski stolnici poleg Dizmovega oltarja. Ime umetnikovo ni vklesano v kamenu, a sodimo, da je tudi ta kip izdelal slavni Francesco Robba, ki je ljubljanskemu mestu izvršil mnogo umetnin. Robba se je oženil z Mislejevo hčerjo l. 1722, kip je pa izklesan l. 1721. Robba je moral biti torej že v Ljubljani, ko se je izdelal ta kip, in zelo verjetno je, da ga je on izklesal, ker delo samo popolnoma govori zanj. Kip je iz belega marmorja, ozadje pa iz temnega. Celotni vtis je jako lep, delo pa skrbno in natančno. — „Moja duša poveljuje Gospoda“ (str. 73.) je prva vrsta lepe pesmi, katero je zapela blažena Devica, ko je šla obiskat teto Elizabeto. Krasna pesem je veličasten slavospev božje dobrote in usmiljenosti. — „V malin“ nosi kmetič vrečo pšenice. Kdo ga še ni videl našega kmeta v irhastih hlačah, trdne postave in vitke rasti! Motiv je iz gorenjske strani ljubljanske okolice.

O pokojnem dr. Frančišku Lampetu je pisal v poljskem znanstvenem časopisu „Przeglądu Pow-szechnem“ (Tom. XXXIII. 1892. str. 321) znani pisatelj jezuit Jan Badeni sledeče: Ker mi je gospod Lampe hotel izkazati hvaležnost za neki pred nekaj leti poslani mu dopis o poljskem časopisju, me je spremljal po Ljubljani in vodil po bližnji okolici. Pri tej priložnosti sem si dovolil, opozoriti ga na to, da naj se preveč ne trudi, ker ne bo moglo njegovo slabo zdravje dolgo prenašati tako velikega bremena. „Da, resnica!“ je odgovoril, težko si odahnavši, in si je obrisal obilni pot, ki mu je stopil na čelo, ko je korakal na neko goro, ki ni bila ravno preveč strma. „Resnica! Malo preveč je; toda pri nas je mnogo dela, a še tako malo delavcev, da mora eden delati za mnogo drugih. Res nam manjka še vsega na vse strani, zato moramo delovati vsestransko brez zistematičnosti, katere si sicer želimo, a je v današnjih razmerah nemogoča. Dobro vemo, da mnogo sadov našega truda ne bomo gledali sami; a pri vsem tem nas navdaja veselje, da postavljamo temelj za prihodnji rod. Jaz sam sem izdal par apologetičnih modroslovnih del, pri katerih nisem mogel računati in ne računam niti na to, da bi se znatno pokupila, niti na to, da bi našla veliko število čitateljev. Res, to ni nikako veselje za pisatelja, in večkrat me obhaja izkušnja: „Piši rajši v nemškem jeziku!“ — toda to izkušnjava si odganjam z nado, da s svojim delom vsaj pripravljam pot bolj srečnim potomcem. Ko bi mogli uvesti pri nas hrvaščino kot književni jezik, bi nam bilo za sedaj še najhitreje pomagano in imeli bi poročstvo, da naš trud ne bo zastonj. Toda ali je to

danes mogoče? V vsakem slučaju smo mi danes pionirji, a pionirji nikdar in nikjer ne morejo računati na lahko življenje, morajo se vpreči v vsako delo, naj prihaja od katerekoli strani, morajo sami vse umevati in vse delati.“ — Še najbolj se nam pojasnijo te besede, če pogledamo v stanovanje tega energičnega vodje in urednika v Marijanišču: Celi kupi knjig iz vseh znanstvenih strok se dvigajo; na mizah, naslonjačih in stolah je polno dnevnikov, časopisov in slik. Na strani stoji fotografski stroj, njegov zvesti tovariš, kadar gre vun na deželo, kakor mu je bil zvest spremljevalec na popotovanju po Palestini. A zraven so celi kupi šolskih listin poleg težkih folijantov srednjeveških teologov. Oko mi je dalje časa nemirno gledalo okoli, predno se je orientiralo v tem uredniškem „tohu-va-bohu“ in našlo podolgasti zeleni sešitek, na katerega naslovni strani se vije nad sliko Ljubljane krasni napis: „Dom in Svet“. Najinim združenim močem se je posrečilo najti in potegniti izpod popirja nekaj zadnjih števil. Simpatični, skromno in preprosto, a zelo skrbno urejeni, na katoliški podlagi ustanovljeni list je nam še tem ljubši, ker poroča, kolikor mu je mogoče, o poljskih zadevah in priporoča poljske knjige in izdaje. Gibčni urednik mi je še povedal, da namerava kmalu na uvodnem mestu priobčiti sliko in življenjepis kard. Dunajevskega.“ — Ks. Jan Badeni je mnogo pisal o sociologiji in etnografiji ter je zaradi teh študij potoval po deželah južnih Slovanov, ko je obiskal dr. Frančiška Lampeta. Umril je kot jezuitski provincijal v Krakovu.

† *Dr. Alfonz Mosche.* Dne 15. prosinca t. l. je umrl v Ljubljani odvetnik dr. Alfonz Mosche v 62. letu svoje starosti. Rojen je bil l. 1839. v Ljubljani. Pridobil si je zasluge za pravno slovstvo slovensko. L. 1881. je ustanovil list „Slovenski Pravniki“, ki ga je urejeval do konca l. 1883. Mnogo je sam spisal za ta list in znal pridobiti odlične juriste za sodelovanje. Velike zasluge ima za slovenski prevod občnega sodnega reda. L. 1888. je zopet začel izdajati „Slovenski Pravniki“, začetkom l. 1889. ga je pa izročil društvu „Pravniki“, ki se je tedaj ustanovilo in izdaja list še danes. L. 1898. je bil izvoljen predsednikom odvetniške zbornice, in pod njegovim predsedstvom se je začelo delovati za višje deželno sodišče v Ljubljani. Mnogo se je trudil, da doseže slovenščina enakopravnost pri sodnih uradih. Bil je jako izobražen mož obširnega znanja in je zaradi svojih prijetnih družabnih lastnosti užival občno spoštovanje.

Petdesetletnico svojega obstanka je praznovala 12. prosinca ljubljanska trgovska in obrtna zbornica. V proslavo tega dogodka je sklenila,